

fællesskabet fremsættes forskellige udtalelser til belysning af artiklens mening. Det nævnes således, at de nationaliserede virksomheder underkastes traktatens bestemmelser lige såvel som de privat ejede, og det siges videre:

„Med hensyn til eventuelle fremtidige nationaliseringer kan artikel 66 ikke modsige art. 83, som udtrykkeligt forbeholder muligheden for sådanne nationaliseringer. Den eneste indskrænkning i staternes bestemmelsesfrihed på dette område er, at den måde, hvorpå virksomheden drives, ikke må være uforenelig med selve princippet for det fælles marked“ (La Communauté Européenne du charbon et de l'acier. Rapport de la Délégation Française, 1951, p. 101).

I en anden sammenhæng udtales:

„I betragtning af det åremål, for hvilket traktaten er afsluttet, og selv om man tager hensyn til den tilpasning, for hvilken forskellige fremgangsmåder er forudsat, er det klart, at det således (d. v. s. ved traktaten) opbyggede system må kunne forenes med de mest forskellige former for økonomisk politik. Navnlig understreger art. 83 foreneligheden med enhver ordning af ejendomsforholdene til virksomhederne: Således betror Frankrig til Fællesskabet både sin nationaliserede mineindustri og sin stålindustri, der er fordelt mellem private foretagender“ (ibid. p. 71).

Baggrunden for Fællesmarkedstraktatens art. 222 er på ganske tilsvarende måde at sikre medlemsstaterne frihed til på deres områder at fastlægge de ejendomsretlige regler. Anvendelsen af Fællesmarkedstraktatens bestemmelser berøres således ikke af, om virksomhederne befinder sig på private eller offentlige hænder, og fællesmarkedets udvikling og beståen vil ikke være afhængig af, om de enkelte medlemsstater forfølger en mere privatøkonomisk eller mere offentligøkonomisk ejendoms politik. Ej heller vil man på traktaten kunne støtte noget krav om, at et medlemsland skal følge den ene eller den anden politik på dette område.

Spørgsmål 37:

Hvorledes fortolker rådet og kommissionen traktatens artikel 224?

Svar:

Formålet med bestemmelsen i art. 224 er at pålægge medlemsstaterne en pligt til at rådføre sig med hinanden i tilfælde af, at en eller flere medlemsstater i krigstilfælde eller i andre i artiklen nævnte nødsituationer gennemfører foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre freden og den internationale eller nationale sikkerhed. Disse rådslagninger skal tage sigte på at træffe bestemmelser med henblik på at undgå, at fællesmarkedets funktion vanskeliggøres af de pågældende forholdsregler.

Der vil ikke på art. 224 kunne støttes noget krav om, at medlemslandene skal yde politisk eller militær støtte til en anden medlemsstat, som befinder sig i krig eller lignende nødsituation. Forpligtelsen i henhold til art. 224 indebærer udelukkende, at medlemsstaterne skal rådføre sig med hinanden med henblik på at sikre videreførelsen af fællesmarkedet.

Spørgsmål 38:

Hvorledes fortolker rådet og kommissionen den fuldmagt, der er tillagt dem i medfør af traktatens artikel 235?

Svar:

Der foreligger ikke nogen fortolkning af artikel 235 fra Rådets eller Kommissionens side.

For så vidt angår betydningen og rækkevidden af artikel 235, henvises til det tidligere afgivne svar på udvalgets spørgsmål nr. 33 samt til besvarelsen af nedenstående spørgsmål nr. 39 in fine.

Spørgsmål 39:

Der ønskes en udtalelse fra de juridiske fakulteter ved Københavns og Århus universiteter om, hvorvidt grundlovens § 20 tillader folketinget at godkende en traktat, der giver sådanne udefinerede og følgerig ubegrænsede fuldmagter på ubestemte områder til overstatlige organer som artikel 235.

Svar:

Ved bedømmelsen af de særlige forfatningsretlige forudsætninger for en tiltrædelse af Fællesmarkedstraktaten synes følgende at komme i betragtning: